

dette synes jeg, det var nødvendigt at sige straks, at vi fastholde absolut vor Mening, at paa dette Punkt er det, Skoen trykker. Det er paa Spørgsmaalet om Militærudgifterne, at den hele Strid har staaet i en Aarrække, og hvorledes kan den ærede Ordfører egentlig være uforstaaende overfor dette Forhold, da han selv i sin Tid har haft samme Mening som vi, har sagt akkurat de samme Ord som vi om Militærudgifternes Nedbringelse? Jeg ved, det ærede Medlem har forladt denne Mening, jeg kender den store Tale, som det ærede Medlem holdt for noget over et Aar siden, hvor han forkyndte den nye Lære. Men det ærede Medlem maa dog erindre, at vi andre have ikke forladt vor Mening, vi staa endnu paa det gamle Bjerg og ere ikke gaaede over til den nye Tro. Derfor vil denne Regering, hvis den bliver siddende, ogsaa vise sin Tro i sine Gærninger.

Den ærede Ordfører sagde, at vi skulde skyde Hjertet op i Livet og ikke være saa forknytte, ikke tale om Døden. Jeg ved ikke, om det ærede Medlem sigter til mig i den Henseende, men jeg forsikrer det ærede Medlem, at det aldeles ikke for mig vilde være det samme som Døden ikke at være Minister. Jeg kan godt tænke mig en Eksistens og ingenlunde en ubehageligere Eksistens efter at have været Minister, og derfor skal det ærede Medlem ikke opfatte det, som om jeg ser et mørkt Perspektiv for mig, en Kiste, som lukker sig over mig i det Øjeblik, jeg skal forlade denne Taburet. Men jeg vil have min politiske Mening i Behold, selv om jeg ikke mere er Minister, saaledes maa det forstaaes. Dernæst er det rimeligt, at en Regering, der er stillet som vi — og vi vide godt, hvorledes vi ere stillede —, taler om den Mulighed, at vi ikke ere Regering længere. Vi ere en Mindretalsregering, og det er i og for sig abnormt — det er jeg enig med det ærede Medlem i —, at der sidder en Regering, som støtter sig til i alt 20 Mand. Man kan ikke regne, at vi støtte os til 44, vi vide meget godt, at der er, ikke en Afgrund — det er for stort et Ord —, men dog en anelig Vej mellem os og Socialdemokraterne, som vi paa ingen Maade komme let over, og hvis de heller Socialdemokrater ikke stemme for denne Finanslov, som er forelagt af den ærede Ordfører og senere af mig, vil det ikke undre Regeringen, vi have aldrig faaet noget Løfte om, at de skulde stemme for Finansloven. Men hvis

den ærede Ordfører ikke skulde stemme for Finansloven, vilde det i høj Grad undre mig, da han ikke alene har forelagt den, men paa ethvert Punkt tiltraadt de Ændringsforslag, der ere stillede under Forhandlingen af Regeringen. (*N. Neergaard*: Jeg har aldrig sagt, at jeg ikke vilde stemme for Finansloven.) Det har det ærede Medlem aldrig sagt, men det ærede Medlem henviste til, at han under en Højre regering havde stemt for Finansloven, og derfor kan altsaa en Mindretalsregering under visse Forhold faa en Finanslov vedtagen. Det er ogsaa det, som vil ske nu.

Vi vide meget godt, at de Herrer, som stemme for Finansloven, i Virkeligheden ønske, at denne Regering skal fjernes. Nu vel, men jeg vilde da sandelig ønske, at de vilde stemme imod Finansloven. At Socialdemokraterne ikke stemme for den, forstaa vi, det ligger i hele deres sociale Opfattelse, som fjerner sig ganske fra vor. De mene, at en Finanslov skal se ganske anderledes ud, end vi mene. Men den ærede Ordfører, som ønsker at fjerne Regeringen, har den ganske simple Vej dertil: at stemme mod Finansloven ved tredje Behandling, saa forsikrer jeg det ærede Medlem, at saa er, om ikke Regeringen fjernet, saa dog det Valg nær, som maa komme, og som vil afgøre Sagerne her. Fordi vi meget vel vide, at det er til Valgene, vi maa se hen for at faa afgjort, om der vedblivende skal være en radikal Regering her i Landet eller ikke, tale vi nu og da om den Mulighed, at vi ikke skulde blive siddende længe. Det ærede Medlem gaar saa vidt, at han ikke alene taler om, at denne Regering skulde sidde til Efteraaret, men ogsaa om, hvad vi ville gøre til Efteraaret. Det ærede Medlem skulde foreløbig lade os om det. Det vil det ærede Medlem faa at se, hvis han skulde have den skønne og for ham glædelige Oplevelse at se den samme Regering som nu til Oktober, men foreløbig kunne vi maaske lade det ligge. Det er klart, at det er Valget, der afgør, om der vedblivende skal være en radikal Regering. Vi vide, at Valget skal foregaa til Sommer eller hurtigst muligt, hvis ikke Forhold, som vi ikke ere Herre over i Øjeblikket, træde i Vejen, det tror jeg, jeg kan sige paa Konseilspræsidentens Vegne uden at træde hans høje Stilling for nær. Vi ere heller ikke ganske sikre paa, hvor længe Rigsdagen holdes inde, men hvis disse Forhold ordne sig paa rimelig Vis, skal det ærede Medlem hurtigt faa afgjort ved